

at se Tiden an, det er dog rigtigst at følge Forholdene — det var vist det Udtryk, det ærede Medlem for Æbeltoft brugte —, følge Forholdene paa Flakkebjerg, med vaagent Øje. Skulde det saa vise sig, at Forstander Mortensen, efter den Advarsel, han har faaet gennem de Betæneligheder, Spørgsmaalet om Anstaltens Anerkendelse med ham som Forstander har vakt, og efter det Tilsyn, som er stillet ham i Ud-sigt af Overinspektøren, alligevel forgriber sig paa nogen af Drengene og straffer dem strengere, end der er Grund til, eller straffer dem uden Grund, saa vil Spørgs-maalet om at tage Statsanerkendelsen fra Flakkebjerg fremkomme, og saa maa man tage de Følger, som kunne flyde deraf. Men naturligvis, der er ogsaa andre Veje at gaa. Man kunde gaa den Vej, som er antydet her under Forhandlingerne: ved tredje Behandling at udstemme Tilskuddet til Flakkebjerg. Om Mortensen derfor vilde komme bort, er dog noget tvivlsomt; thi Flakkebjergs pekuniære Status er jo saa-ledes, at Anstalten ejer en Del Kapital, som den i alt Fald foreløbig kunde sidde og tære paa, og mulig kunde Anstalten fra anden Side, fra nogen af de Kilder udenfor Statskassen, hvorfra der kommer Bidrag, faa større Bidrag, det ved man ikke, jeg ved intet derom. Det er ogsaa muligt, at Nægtelsen af Statstilskud vilde føre til, at Anstalten helt ophørte, det ved jeg heller intet om. En anden Vej, man kunde gaa — og det er nærmest den, jeg har forhandlet med Finansudvalget om —, var, at, om man vilde, kunde man jo søge ved Forhandling med Bestyrelsen for Anstalten at lade Staten overtage disse Anstalter, idet Landerupgaard da maatte følge med. I saa Fald vilde Spørgsmaalet Mortensen være løst med det samme, da jeg ikke vilde holde paa Mortensen og ikke mener, der kunde være Spørgsmaal om at ansætte ham i nogen Statsstilling. Men det har den svage Side, at der jo ikke er Tvivl om, at alle de Bidrag, der nu flyde til Flakkebjerg, vilde falde bort i samme Øjeblik, som Staten overtog den, og selv om de Bidrag, der nu komme ind fra private Personer, kunne være smaa, flyder der dog Bidrag fra en hel Række offentlige eller halvoffentlige Institutioner, som naturligvis straks vilde inddrage dem, naar det ellers vilde betyde, at Bidragene flød ind i Statskassen. Derfor er det en Sag, man vistnok skal overveje ganske grundigt. Det lader sig ikke gøre, saadan som et æret Medlem antydede, at Staten uden videre tager Anstalten. Der blev sagt, at An-

stalten tilhører ikke Bestyrelsen; nej, det gør den ikke, den er det, man kalder en selvejende Institution. Men hidtil har det jo ikke været anset for muligt for Staten uden videre at gaa hen og bemægtige sig en saadan selvejende Institution. Der maatte en forudgaaende Forhandling og Overenskomst med Institutionens Repræsentantskab, Bestyrelse, hvad man vil kalde det. Jeg kan kun sige derom, at jeg vil være meget villig til at indlede og føre en Forhandling med det Maal for Øje, som det høje Ting enten ved egen Beslutning eller gennem dets Repræsentanter i Finansudvalget maatte ønske at tage i denne Sag. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det, at gaa hen og tage Anerkendelsen fra Flakkebjerg, saa længe der ikke foreligger noget, der er passeret, efter at Anerkendelsen blev given, det ligger jo udenfor den menneskelige Mulighed, jeg vilde jo ikke en Gang efter Loven være berettiget til at gøre det, i alt Fald, saaledes som jeg ser derpaa.

Men vi kunne jo forhandle om denne Sag, og jeg vil som sagt navnlig anbefale det høje Ting at gaa Forhørene nøje igennem og navnlig søge at udfinde, til hvilke forskellige Tidspunkter alle de forskellige beklagelige Afstraffelser, som have fundet Sted, have fundet Sted, om de fleste af dem ligge nær op til Nutiden, eller de fleste af dem ligge nær op mod den forrige Forstanders Tid. Thi det er jo noget, som vi alle vide, at under Forstander Møller — som vist for øvrigt fra alle Sider bliver prist som en udmærket Forstander — blev der ført et Jernregimente paa Flakkebjerg, og det er ganske naturligt, at ved Overgangen til den ny Forstanders Tid, det samme Regimente et Stykke Tid kan have forplantet sig. Alt dette, mener jeg, bør man undersøge meget nøje, og i det hele tage Sagen under nøje Overvejelse, og jeg mener da, der ikke er Tvivl om, at naar man vil forhandle fra alle Sider med oprigtigt Ønske derom, vil man ogsaa meget let kunne naa et godt Resultat, som vil tilfredsstille til alle Sider.

Sabroe: Den højtærede Justitsminister fremdrog af de Forhør, som Tingets Medlemmer have haft Lejlighed til at beskæftige sig med, en Række Udtalelser, som vidne om, at Eleverne paa Flakkebjerg Opdragelsesanstalt til Trods for de Afstraffelser, der have fundet Sted, ere glade ved Mortensen, og at selv de Elever, der ere straffede meget haardt, have udtalt, at Mortensen var en rar Mand, som kun